

Vänsterns SA farligare än bin-Ladin

| av Klas Östman

FRAM EMOT ÅRSSKIFTENA brukar redaktörer tycka att det är lämpligt med en återblick på det gångna årets händelser. Denna gång blir det dock inte så lätt: hände det någonting alls före den 11 september?

Från och med detta datum har vi oupphörligen påmint om hur världen egentligen ser ut, om vi höjer blicken från vår vanliga, röriga vardagstillvaro. Än en gång har det blivit klart att ett liv i frihet inte är en självklarhet, utan något som bara några få lyckliga samhällen lyckats komma i närheten av att göra möjligt. Än en gång har vi tvingats inse att denna ovanliga samhällsform är ständigt hotad och ständigt måste försvaras. Antingen det nu görs från cockpiten i en B-52, med målstyrda bomber, eller på Kabuls marknader, med försäljning av parabolantennor som snabbt satts ihop av tillplattade läskburkar.

Och än en gång har det tydligt framgått att många människor i världen lever hela sina liv under olika former av motbudande förtryck. En from förhoppning inför det nya året är att resten av världen, även när de allra värsta bandithövdingarna har rensats ut, skall lyckas komma ihåg var Afghanistan ligger och hur folk där har det.

MEN TROTS ATT TERRORDÅDEN nästan helt över-skuggar andra händelser under 2001, bör man nog fråga sig om inte de allvarligaste hoten mot den liberala demokratin kommer inifrån, snarare än utifrån. Nyligen förstördes en demonstration i Lund av motdemonstranter med anknytning till Ung Vänster. Det var ett ovanligt tydligt exempel på att den yttre vänsterns diktaturkramande inte enbart är av teoretisk natur. Sabotagen mot ja-sidans lokaler under EU-omröstningen, trakasserikampanjen mot Ian Wachtmeister under den senaste valrörelsen och kravallerna i Göteborg har visat samma sak.

För några år sedan kallade sig vänsterns påkviiftare för antifascister och kunde på det sättet dra nytta av allmänhetens motvilja mot skinnskallar. Numera står det helt klart vilka förebilder de egentligen har. Nämligen nazistpartiets stormavdelningar, Maos rödgardister och Robert Mugabes krigsveteraner.

SVENSKA STATS RÅD HAR GJORT skarpa uttalanden om Sbristande demokratiskt sinnelag i andra europeiska länder. Den moraliska auktoriteten i det talet framstår kanske inte som alldeles obestridlig. Inte när samma statsråd stöder sig på ett parti vars ungdomsförbund har en märklig förmåga att dyka upp på samma platser som vänsterns SA.

Årets sista nummer av Svensk Tidskrift innehåller förstås nya artiklar om fundamentalism och terrorism, av Nils-Eric Sandberg och Lisa Abramowicz, och Knut Carlqvist utför ett porträtt av mannen som förde Turkiet in i den moderna världen, Kemal Atatürk. Per Ericson skildrar kommunismen i en form, maoismen, som var svår att skilja från religiös fundamentalism.

Frihetens villkor behandlas också av andra medverkande. Carl Johan Ljungberg skriver om Tage Lindbom och den vardagliga åsiktskonformism, som försvårar verkligt fria meningsutbyten, medan Peter J Olsson frågar sig om det är god journalistik att skriva av statliga kommunikéer. Nils Karlson och Peje Emilsson analyserar möjligheterna att skapa mångfald och oberoende inom forskning och utbildning. Jens Rydström beskriver hur staten ständigt utfärdar nya reglementen för vad människor får göra med varandras kroppar.

IVÅR STÖRSTA ARTIKEL STÄLLER Urban Lundberg frågan om huruvida pensionsreformen innebär ett dubbelt nederlag för borgerligheten: ett i sak och ett i historiskrivningen. Det känns välgörande att få avsluta det här året med ett resonemang om innebörden av en i laga ordning, under stor politisk vända framkompromissad reform. Åratal av gnetande med indextal och stänkande över intjänanderegler ger inga stilpoäng i massmedia. Likväl finns det en speciell skönhet hos en demokrati i arbete.

